

**Opinia o ustawie
o zmianie ustawy o nasiennictwie
(druk nr 674)**

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa o zmianie ustawy o nasiennictwie ma na celu dostosowanie przepisów krajowego porządku prawnego do prawa wspólnotowego przez wdrożenie postanowień dyrektywy Komisji 2008/62/WE z dnia 20 czerwca 2008 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian (Dz. Urz. UE L 162 z 21.06.2008, str. 13), oraz dyrektywy Komisji 2009/74/WE z dnia 26 czerwca 2009 r. zmieniającej dyrektywy Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/55/WE i 2002/57/WE w odniesieniu do botanicznych nazw roślin, naukowych nazw innych organizmów oraz niektórych załączników do dyrektyw 66/401/EWG, 66/402/EWG i 2002/57/WE w związku z rozwojem wiedzy naukowej i technicznej (Dz. Urz. WE L 166 z 27.06.2009, str. 40).

Ustawa wykonuje postanowienia rozporządzenia Komisji (WE) 637/2009 z dnia 22 lipca 2009 r. ustanawiającego reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzyw (Dz. Urz. WE L 191 z 23.07.2009, str. 3).

Ustawa wprowadza pojęcia populacji miejscowej i odmiany dla zachowania bioróżnorodności roślin rolniczych. Określa ich tryb rejestracji oraz tryb wprowadzenia do obrotu.

Materiał siewny odmiany dla zachowania bioróżnorodności roślin rolniczych będzie można wytwarzać i wprowadzać do obrotu w jej regionie pochodzenia.

Ilość materiału siewnego odmiany dla zachowania bioróżnorodności roślin rolniczych, jaka może zostać wprowadzona do obrotu, będzie określana, w drodze decyzji, przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Maksymalna ilość materiału siewnego danej odmiany w

przypadku rzepaku, jęczmienia, pszenicy, grochu, słonecznika, kukurydzy i ziemniaka wynosi 0,3% materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz odpowiednio 0,5% dla pozostałych gatunków. W przypadku gdy ilość materiału siewnego wynikająca z udziału procentowego nie wystarcza na obsianie 100 ha, ilość ta może być zwiększona tak, aby można nią było obsiać 100 ha. Łączna ilość wprowadzonego do obrotu materiału siewnego odmian dla zachowania bioróżnorodności roślin rolniczych nie może jednak przekroczyć 10% ilości materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił opiniowaną ustawę na 51. posiedzeniu w dniu 9 października 2009 r. w oparciu o projekt rządowy. Projekt ten był przedmiotem prac sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisja po rozpatrzeniu projektu wprowadziła do niego poprawki polegające przede wszystkim na poprawieniu redakcji przepisów. Najistotniejszą poprawkami było odstąpienie od określenia wzoru wniosku o wpis odmiany, poprzez jego publikację na stronie internetowej oraz dodanie załączników do ustawy zmieniających załączniki do ustawy o nasiennictwie. Sejm uchwalając ustawę przyjął poprawki rekomendowane przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

III. Uwagi szczegółowe

1) Ustawa przewiduje instytucję pełnomocnika w postępowaniu w sprawie wpisu odmiany do krajowego rejestru (art. 1 ust. 4, art. 9). Brak jest jednak określenia relacji między tym pełnomocnictwem, a pełnomocnictwem określonym w art. 32 k.p.a.. Rodzi się uzasadniona wątpliwość, czy są to dwa różne rodzaje pełnomocnictw, które mogą występować w postępowaniu o wpis odmiany do krajowego rejestru, czy też, pełnomocnictwo określone w art. 9 ustawy o nasiennictwie wyłącza możliwość ustanowienia pełnomocnika na zasadach określonych w kodeksie postępowania administracyjnego. Konsekwencja tego jest wątpliwość, czy zachowujący odmianę może ustanowić pełnomocnika na podstawie art. 32 k.p.a.. A jeżeli może, to czy pełnomocnikiem może być osoba mająca miejsce zamieszkania poza terytorium państwa będącego członkiem Unii Europejskiej.

Należy podkreślić, że nie ma możliwości poprawienia ustawy w tym zakresie, gdyż geneza tego błędu znajduje się w ustawie nowelizowanej i próba jej sanacji oznaczałaby wyjście poza zakres ustawy, nad którą proceduje Senat.

2) Wprowadzenie sankcji za nieuiszczenie opłaty za badanie OWT w postaci wydania decyzji o odmowie wpisania odmiany (art. 1 pkt 7 lit. c, ust. 2 pkt 1 lit. b) lub odmiany dla zachowania bioróżnorodności do krajowego rejestru (art. 1 pkt 7 lit. c, ust. 2 pkt 2 lit. b), spowoduje wewnętrzną sprzeczność w ustawie o nasiennictwie, która w art. 12 ust. 11 nakazuje w wypadku nieuiszczenia tej opłaty pozostawić wniosek bez rozpoznania. Przepis art. 12 ust. 11 znajdzie zastosowanie na podstawie dodanej nowelizacją art. 13a ust. 1 również do wniosków o wpisanie do krajowego rejestru odmian dla zachowania bioróżnorodności.

Ponieważ nie można jednocześnie pozostawić wniosku bez rozpoznania i wydać decyzji o odmowie wpisania odmiany do krajowego rejestru, ustawodawca musi zdecydować, który tryb postępowania jest właściwszy. Ponieważ brak opłacenia badania nie przesądza o zasadności samego wniosku, właściwszym rozwiązaniem jest pozostawienie wniosku bez rozpoznania, aniżeli wydanie decyzji o odmowie wpisania odmiany do rejestru.

Drugą przesłanką wydania decyzji o odmowie wpisania odmiany (lub odmiany dla zachowania bioróżnorodności) do krajowego rejestru określoną w art. 1 pkt 7 lit. c, jest brak spełnienia warunków, o których mowa w art. 5 ust. 1 lub ust. 3a ustawy o nasiennictwie w brzmieniu nadanym opiniowaną ustawą. Należy podkreślić, że podstawą wydania decyzji o odmowie wpisania do rejestru może być art. 14 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 lub ust. 3a ustawy o nasiennictwie w brzmieniu nadanym opiniowaną ustawą. Nie ma więc potrzeby dodatkowego wskazywania, że art. 5 ust. 1 lub ust. 3a ustawy o nasiennictwie jest podstawą do wydania decyzji o odmowie wpisania odmiany (lub odmiany dla zachowania bioróżnorodności) do krajowego rejestru.

Wobec powyższego należy skreślić cały ust. 2 z art. 14.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 7 lit. c otrzymuje brzmienie:

"c) uchyla się ust. 2,";

Michał Gil

legislator